

Avšak právní důvod je různý. Neboť nárok proti Václavu V-ovi odvozuje žalobce z přímého, vlastního zavinění V-ova podle §§ 1295, 1297 obč. zák., kdežto proti žalované firmě N. zakládá žalobce svůj nárok na zavinění třetí osoby, za niž firma N. ručí, poněvadž si prý v ní zvolila osobu nezdatnou k obstarávání svých věcí (§ 1315 obč. zák.). Může proto s právního stanoviska dopadnouti spor pro každého žalovaného jinak a není proto splněna druhá podmínka § 11 čís. 1 c. ř. s.

Čís. 11672.

Dospěl-li, jednáje o nároku na náhradu škody podle § 1 automobilového zákona, soud k závěru, že řidiče nestihá vina, odpadá otázka, zda si poškozený škodu spoluzavinil.

(Rozh. ze dne 14. května 1932, Rv I 206/31.)

Žalobní nárok proti řidiči automobilu a proti jeho majiteli na náhradu škody podle automobilového zákona neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně.

Důvody:

Dovolání opřené o dovolací důvody § 503 čís. 2 a 4 c. ř. s. není opodstatněno. Jde-li o nárok na náhradu škody z provozu silostroje podle § 1 zákona ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. zák., musí se soud v první řadě zabývatí otázkou, zda řidič silostroje škodu zavinil. K řešení otázky, zda poškozený spoluzavinil škodnou událost a tím i škodu, dojde teprve, bylo-li zavinění řidiče zjištěno. Dospěl-li však soud k závěru, že řidiče nestihá vina, poněvadž zachoval nejen všechny předpisy pro řízení silostroje a pro jich provoz, nýbrž šetřil i veškeré možné opatrnosti při řízení silostroje, odpadá otázka, zda si poškozený škodu spoluzavinil. Tak je tomu v souzeném případě a jsou proto nerozhodné veškeré výtky dovolání, snažící se odůvodniti jen to, že žalobkyni nemůže býti přičítána 100% vina na jejím úrazu pro její tělesné a duševní nedostatky, nýbrž jen částí menší.

Čís. 11673.

K vadám, pro které jest odepříti příklep podle § 184 čís. 2, 3, 4, 6 a 7 ex. ř., má podle § 186 ex. ř. z úřadu přihlížeti i rekursní soud, předpokládajíc, že o nich nabyt vedomosti opravným prostředkem podle zákona přípustným, nikoliv pochybeným, pokud se týče opožděným nebo podaným osobou, již nepřisluší právo k rekursu. Účastníku, jenž nebyl při dražebním roku přítomen, ač byl o dražbě řádně zpraven, nepřisluší právo k rekursu proti usnesení o příklepu.

(Rozh. ze dne 14. května 1932, R II 147/32.)

Do usnesení exekučního soudu, jímž byl udělen příklep k exekučně prodané nemovitosti, podala rekurs knihovní věřitelka, jež nebyla při dražebním roku přítomna, ač byla o dražbě řádně zpravena. Rekursní soud vyhověl rekursu, zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením a vrátil věc prvému soudu, by v exekučním řízení pokračoval. K dovolacímu rekursu dlužníka a vydražitele změnil Nejvyšší soud napadené usnesení v ten rozum, že odmítl rekurs knihovní věřitelky.

Důvody:

Dovolací rekurs jest přípustný, jelikož rekursní soud v pravdě nezrušil usnesení soudu své stolice, nýbrž je změnil v ten způsob, že se příklep neuděluje. Než dovolací rekurs jest i důvodný. Pravdu má soud druhé stolice v tom, že k vadám, pro které jest odeprítí příklep podle § 184 čís. 2, 3, 4, 6 a 7 ex. ř., má podle § 186 ex. ř. z úřadu přihlížeti i soud rekursní, ale to předpokládá, že o nich nabyl vědomosti o pravým prostředkem podle zákona přípustným, tedy nikoli snad pochybeným (sb. n. s. 9196), pokud se týče opožděným nebo podaným osobou, jíž nepřísluší právo k rekursu. V případě, o němž jde, podala však rekurs proti usnesení o příklepu osoba, jež nebyla při dražebním roku přítomna, ač byla o dražbě řádně zpravena, a které tedy podle § 187 ex. ř. nepříslušelo právo k rekursu, jak ostatně správně uznal i rekursní soud. Plyne to nejen z doslovu první věty § 187 ex. ř. (slova »...může toliko od těch osob...«), nýbrž a zejména také z úvahy, že, kdyby účastníkům (§§ 171—173 ex. ř.) a osobám, které spolu podávaly (§ 182 odst. 1 ex. ř.) přes toto ustanovení zákona příslušelo právo k rekursu v případech uvedených v § 186 ex. ř. a tedy i v případě § 184 čís. 3 ex. ř., nebylo zapotřebí, stanoviti pro tuto posléz uvedenou vadu výjimku, jak se stalo článkem VIII, čís. 24 cis. nař. ze dne 1. června 1914 čís. 118 ř. z. (srovnej k tomu i Neumann-Lichtblau, Kommentar zur Exekutionsordnung při §§ 186, 187, strana 623). Měl tudíž rekursní soud rekurs knihovní věřitelky, an nebyl podle § 523 c. ř. s. a § 78 ex. ř. z úřadu odmítnut již soudem své stolice, sám podle § 526 druhý odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř. i h n e d odmítnouti a nesměl se pouštěti do úředního přezkoumání usnesení, jež tímto nepřipustným rekuresem bylo napadeno.

Čís. 11674.

Nájemce (pachtýř) může hájiti své nájemní (pachtovní) právo petitorní žalobou jen proti pronajímateli (propachtovateli), nikoli však proti třetímu, jenž mu zadržuje najatou (zpachtovanou) věc nebo ho jiným způsobem ruší v nájemním (pachtovním) užívání.

(Plenární usnesení ze dne 17. května 1932, Pres. 1695/31.)